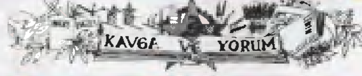
İzmir Ayaklanması Özel Sayısı

İzmir ayaklanması devrimin ilk dalgası!



Faşizmi ininde geberteceğiz!

Bütün ülkelerin proleterleri birleşin!

İŞÇİNİN SESİ

Yıl: 7, Sayı: 123
27 Şubat 1980

İzmir ayaklandı

İzmir ayaklandı.

Son Tariş baskınından sonra bir hafta boyunca İzmir'de yoğun barikat savaşları verildi. Tariş işçileri binlerce kişilik polis ve ordu birliklerine karşı yiğitçe savaştılar. Fabrikalara polisi ve askeri sokmadılar. İlk anda polis ve ordunun girebildiği fabrikaları işçiler yeniden bastılar. Sümerbank ve bazı çevre fabrika işçileri yollara barikatlar kurarak saldırgan güçlerin önünü kestiler.

Bayraklı, Soğukkuyu, Naldöken, Alaybey, Darağacı, Karabağlar, Altındağ, Kahramanlar ve daha birçok semt barikat savaşlarına yürekten destek verdi. Gültepe halkı polis ve ordu kuşatmasına karşı çarpışarak direndi. Çiğli'de burjuvazinin silahlı saldırgan güçleri ancak uzun çarpışmalardan sonra barikatları aşabilmeye başladılar.

Tüm bu savaşlarda özellikle Çiğli İplik'de, Çimentepe'de TKP' nin Leninci erleri de aktif çarpıştılar. *İşçinin Sesi* de barikatlardaydı.

Deneyimden ders çıkaralım

Barikat savaşları yirmi yılı yirmi güne sığdıran yoğun bir deneyim oldu. Gerek olayların somut ayrıntılarına, gerekse ülke çapında çeşitli siyasal güçlerin yeralımına ilişkin çok gerçeği ortaya koydu. Yalnızca "yaşasın barikat savaşları", "yaşasın ayaklanma" diye kıvanç belirtmek yeterli değildir. Yaşanan yoğun deneyimden ders çıkarmalı, çıkardığımız dersleri önümüzdeki savaşlarda dikkate almalıyız.

Bir kez, İzmir ayaklanması çeşitli siyasal partilerin, akımların iç yüzünü sergiledi. Mihenk taşı işlevi gördü. MHP, AP gibi azılı gerici partilere değinmeye gerek yok. Onların içi dışı ortadadır. Önemli olan belli bir maskeyle ortaya çıkanların maskelerinin nasıl düştüğünü gösterebilmektir.

CHP barikat savaşlarını dağıtmak istedi

Tariş olaylarının başından beri CHP yönetimi her zamanki ip cambazlığına daha da hız verdi. Devletin silahlı güçleri açıkça işçi sınıfına, halka saldırıyor. CHP bu gerçeği yadsısa açık düşerdi. Bu nedenle Ecevit Türkiye'de "dikta rejimi ile yönetilen ülkelerde bile görülmedik ölçülerde insan hakları çiğnenmektedir" (*Günaydın* 14 şubat) gibi şeyler söylüyor, Latin Amerika tipi faşizmden söz ediyor. Bunların mantıksal sonucu yığınların savaşına hak vermektir. İş buraya gelince CHP savaşları durdurmak için elinden geleni yapıyor. Sözde sol Süleyman Genç barikat savaşlarının geçtiği yere gidip savaşan halkı caydırmaya çalışıyor. Hem insan hakları yok, hem savaşılmasın. Yani yığınlar beklerken insan hakları daha da budansın. Bu antidemokratik anlayış demokratiklik sözleri ardında gizleniyor.

İzmir ayaklanması demokratikliğin en güzel bir örneğidir. Geniş işçi ve emekçi yığınlar kadın çoluk-çocuk birlikte saldırılara karşı savaştılar. Ayaklanma yalnızca İzmir değil tüm Türkiye emekçilerinin sesini yükseltti. Ekonomik, siyasal silahlı her türlü baskıyı kırıp atmak için devrimci savaş yürütmek yığınların en demokratik hakkıdır. CHP hem insan hakları yoktur diye sözde yakınıyor, hem de insanlığın en temel demokratik hakkını kendisi kısıtlamaya kalkışıyor. İzmir ayaklanması CHP'nin bu iki yüzlülüğünü bir kez daha sergiledi.

Polis oportünistlere İstiklal Marşı söyletti

İzmir'deki savaşlar sırasında oportünizmin barikatın hangi yanında yer aldığı bir kez daha somut ortaya çıktı. 8 şubat genel grev günü işçiler ve halk burjuvazinin güvenlik güçlerine karşı savaşırken menşevik bir gurup akşam saat 20'de Karabağlar' daki Teba fabrikasını bastı. İşçilere ateş etti. Karabağlar'daki Leninci gençlere saldırdı. Bunlar yetmiyormuş gibi yakalanan bir gurup oportünist, polis dedi diye saygı duruşunda bulundu, İstiklal Marşı söyledi. Ardından da ulusal değer diyerek bu yaptıklarını savundu.

Oportünist yöneticilerin İstiklal Marşı olayı burjuva basınında resimleriyle verildi. Bu olay yalnızca oportünistlerin etkisinde kalan militanların onurunu kırmakla kalmadı. Burjuvaziye bir propaganda aracı oldu.

Çimentepe'de savaşırken gözle görülen bir oportünist günah vardı. 12 Mart sonrasında Çiğli'de gelişen ilk gençlik örgütü İGD idi. Ama sonradan bu gelişme tersine döndü. Çimentepe halkının çoğu Kürttür. İGD'nin oportünist yönetiminin giderek açılıp saçılan şovenizmi İGD'yi buradan soyutlamıştı.

Savaşlar sırasında *İşçinin Sesi*' yle Çimentepe halkı arasında sıcak bağlar kuruldu.

Hareket sendikaları aştı

İzmir ayakalanması sendikalara ilişkin birçok gerçeği de açığa çıkardı. DİSK sürekli uyarı sözünü kullandı ve hareketleri de o sınırda tutmaya çalıştı. Uyarı daha işlerin başında geçerlidir. İş barikat savaşına dökülmüşken uyarmak değil savaşmak gereklidir. İşçiler bu gerekliliği gördüler ve sınırlamaları bir çok yerde aştılar.

Ayaklanma Türkiye'de hareketin sendikal örgütlenmenin düzeyini çoktan aştığını kanıtladı. Bu işin nesnel yanı. Buna bir de birçok sendikanın başını tutan küçük burjuva sosyalizminin çeşitli türlerini katarsak, diyebiliriz ki sendikaların frenleyici bir etkisi oldu. Tekstil sendikası başkanı Rıdvan Budak olayların ardından Tariş işçilerine işbaşı önerdi. Oysa tüm Türkiye'de iş bırakma, işgal , direniş gerekiyordu. İzmir'de menşeviklerin yönetimindeki sendikalar da buna engel oldular. Öteki illerden telefon yağdı. "İzmir'de durum nasıl, biz de burada başlayalım mı?" diye soruldu. Menşevikler "durum sakin, ufak tefek birşeyler oluyor" diye yanıtlayarak diğer illere yayılmayı engellediler. Akıllarınca devrimci durumun varlığını ört bas ettiler.

Yeni örgütlenme filizlerini geliştirelim

Sendikaların yetersizliği İzmir ayaklanmasında somut olarak görüldü ve hareket içinde can alıcı önem taşıyan bir örgütlenmenin filizleri doğdu. Direnişi yürütmek için aktif işçiler bir araya geldiler, işbölümü yaptılar, belli bir disiplin kurdular. Bu filizi büyütmek geliştirmek gerekiyor. Tabanın devrimci insiyatifini en küçük bir biçimde boğmayacak, gurupçu çıkarlara uymayacak, dosta karşı en demokratik, düşmana karşı en acımasız olacak yönde komiteleşmeye gitmek gerekiyor. Komiteleşmede fabrikalar arası ve fabrikalarla işçi semtleri arası eşgüdümü de düşünmek gerekiyor. Koşullar il ya da bölge çapında devrimci merkezler gerektiriyor.

İzmir ayaklanması gösterdi ki direnişlerde, savaşlarda örgütlülüğü yükseltmek gerekiyor. Aktif işçi arkadaşlar bu sorunu yaratıcılıkla çözebilirler, çözeceklerdir.

Savaşlara işçi sınıfının disiplinini, örgütlülüğünü, planlılığını, hareketin genel çıkarlarını düşünme özelliğini daha güçlü bir biçimde egemen kılmak gerekiyor. Bunu da ancak bilinçli işçiler, Leninci gençler yapabilirler.

İşçi direnişleri yayılıyor. Birçok fabrika direnişte. Antalya'da Ant-Birliğin, Aksu İplik Fabrikası, yağ kombinaları, Topçular I ve Topcular II çırçır atölyeleri aynen Tariş'de olduğu gibi işgalde. Tüm kentlerde, işçi-emekçi semtleri kaynıyor. Hatay, Tunceli karışık. Öyle görülüyor ki İstanbul, İzmit endüstri kuşağı işçileri yeni 15-16 Haziranlara hazırlanıyorlar. İzmir ayaklanmasının derslerini unutmayalım.

Komünistler, bu kritik günlerde TKP yönetiminin oportünist ellerde olmasından gelen olumsuzlukları aşın. Sınıf savaşlarının gerektirdiği gibi hızla örgütlenin, savaşlarda yol gösterin.

Örgütlenelim, teknik hazırlıklarımızı yapalım, toplu savaşıma çıkalım.

Kahrolsun tekelci kapitalizm!

Kahrolsun sömürgecilik!

İzmir ayakanması devrimin ilk dalgası!

Yaşasın devrim!

Burjuvaziye karşı iki tavır, iki çizgi oportünizm ve Leninizm

Tahsin Mert, İzmir

Gün geçtikçe oportünizmin ne olduğunu, yaşamın canlı pratiğinden öğreniyoruz. Bunun tersi de doğrudur. Leninizmin ne kadar güçlü olduğunu öğreniyoruz.

İzmir'de önemli olaylar oluyor. Tariş işçileri burjuvaziye meydan okudu. Fabrikaların her köşesi, barikatların birer parçası oldu. Leninciler fabrikalardaki bu şanlı direnişlerde yerlerini aldılar. Bu arada fabrikaların dışında Çiğli olayı gelişti. Çiğli'de üç gün burjuvaziyle çatışma oldu. Sokaklarda barikatlar kuruldu. Çiğli halkı ayağa kalkmıştı. Bu savaşta Leniciler Yaka mahallesinde barikat kurdular. Polis önce buradan saldırıya geçti. Yoldaşlarımız direndiler. 3,5 saat polis barikatı aşamadı. Bu savaşta devrimcilerin eylem birliğinin tohumları atıldı. Devrime inancı olanlar, burjuvaziye karşı ortak savaş yürüttüler.

Çiğli'deki bu barikat savaşı, biz Lenincilere çok şey öğretti. Burjuvaziden iktidar, ancak zor yoluyla alınabilir. Halkımızın yanında olduğumuzu, ancak böyle gösterebiliriz.

Peki menşevikler, likidatörler ne yaptılar? Komünistler, burjuvazinin vurucu timleriyle çarpışırken, barikat savaşlarına kesinlikle katılmadılar. Çiğli'nin yukarısında, Çimentepe'de savaş sürerken, menşevikler polisin olmadığı yerde "faşizme geçit yok" diye bağırmayı devrimci eylem sanıyorlardı.

Oportünizm herkesin gözünün içine baka baka yalan söyler. Balonlar uçurur. İşte *Politika* gazetesi. Tarafsız gözle okuyan bir insan sanır ki, Tariş olaylarında, Çiğli olaylarında, menşeviklerin ağırlığı var, onlar yürüttüler. Halbuki ağırlık bir yana, Çiğli olaylarında, bunlar parmaklarını bile kıpırdatmadılar. Bu likidatörler, Çiğli'de burjuvaziye tek bir kurşun bile sıkmadılar. İşte oportünizm, Çiğli'de yüzünü böyle gösterdi. Buna, olayda bulunan tüm devrimci guruplar tanıktır.

Oportünizmin rezilliğini gösteren önemli bir olay daha var: Çiğli'de, Leninciler dövüşürken, oportünistleri Konak'tan polis alıp götürmüş. 100'den fazla menşeviği sıraya dizip Lenincilere olan hıncını onlardan almak için "hepiniz İstiklal Marşını söyleyeceksiniz" demiş. Menşevik yöneticiler, önce biraz düşünmüş, sonra da söylemeye karar vermişler. Başta menşevik yöneticiler olmak üzere, orada hep bir ağızdan İstiklal Marşını söylemişler. Bu olay İzmir *Yeni Asır* gazetesine yazıldı.

İşte yoldaşlar, burjuvaziye karşı iki tavır, iki çizgi: oportünizm ve Leninizm.

Oportünizm burjuvaziye boyun eğiyor, direnmiyor. Leninizm, barikatlarda burjuvaziye meydan okuyor. Oportünistlerin İstiklal Marşını saygılı bir biçimde söylemesi, İGD tabanını karıştırdı. Bir kısım menşevik yönetici "İstiklal Marşını söylememiz doğrudur. Çünkü İstiklal Marşı ulusal bir değerdir. Eğer böyle yapmasaydık *İşçinin Sesi*'nin ODTÜ'de İstiklal Marşına karşı olan tavrından ne farkımız kalırdı", diyorlar. Bu kadar açık söylenince, sol ortacı yöneticiler rahatsız olmuş olacaklar ki "aslında öyle yapılmasaydı daha iyi olurdu" demeye başladılar. Tabandaki iyi niyetli devrimci unsurlar, yöneticiler arasındaki bu tartışmanın özünü kavramaya çalışıyorlar.

Komünistler, İstiklal Marşının önünde saygıyla eğilerek, selam duran menşevik yöneticilerden Leninizm adına hesap soracaktır!

Komünistler, oportünistlerin komünist adını kirletmelerine izin vermeyecektir!

Yaşasın Tariş Direnişi!

İzmir ayaklanmasının gösterdiklerinin ışığında, TKP'li, İGD'li, İKD'li militanların önünde oportünist yöneticilere bir kez daha soruyoruz:

"Türkiye'de devrimci durum (devrim anı değil!) var mıdır, yok mudur?"

Köy-Der'i oportünizmin çiftliği yaptırmayacağız

Son zamanlarda Ege Köy-Der oportünizmin baş hedeflerinden oldu. Köy emekçilerinin demokratik savaşım örgütlenmesinde oportünistler Lenincilere tahammül edemiyor. Köy emekçilerinin örgütlü savaşımının başını çeken, yön veren kadrolar oportünizmin her türlü ayak oyunlarına karşı koydular, ödün vermediler. Her gün yeni kılıklara girerek ilkesizce kıvrılan oportünistlerle yol arkadaşlığı yapmadılar.

Oportünistler ve sol ortacılar, Köy-Der'de Leninizmi savunan kadrolara karşı önce el altından sonra giderek açıktan kampanya başlattılar. Lenincilerin yönlendirdiği Ege Köy-Der'in yığınsal savaşımlarına omuz vermediler. Pamuk işçilerine yönelik propaganda, ajitasyon kampanyasına katılmadılar. Birinci Ege Tütün Üreticileri Kurultayı çalışmalarına, İzmir'de birlik dayanışmacıların yönetimde bulunduğu tüm örgütlerin parasal katkısı 644TL., sendikaların katkısı ise sıfır oldu. Bu gizli engelleme taktikleriyle çıkışları etkisizleştirmeyi, Lenici kadroları yıpratmayı hedeflediler. Köy emekçilerinin örgütlü savaşımının yükseltilmesini ve işçi sınıfının savaşımıyla bağlanmasını devrimin temel sorunu olarak gören Leninciler bu engelleri aştılar. Söke pamuk işçileri direnişleri ve tütün üreticileri kurultaylarında köy emekçilerinin savaşımını yükselttiler.

Ortacı ve sol ortacı oportünist kutsal ittifakı ne yaptı? Köy-Der genel yönetim kurulu toplantısı öncesinde, bir hafta boyunca özel arabalarla yönetim kurulu üyelerini tek tek dolaşarak kulisçilik yaptılar. Leninciler hakkında yalan karalama kampanyası başlatıp, toz duman ortamı oluşturdular. Köy-Der'deki sempatizanların örgüt sevgilerini kendi oportünist çıkarlarına temel yaptılar. Oldu bittiye getirip yürütme kurulundan Lenincileri tasfiyeye giriştiler.

2 şubat günü Köy-Der binasında yapılan genel yönetim kurulu toplantısında tüm siyasal kurnazlıklarını gösterdiler. İzmir'deki, yönetimi birlik dayanışmacı örgütlerin kurmaylarından oluşan karargahı Köy-Der'in kapısının önüne kurdular. Lenincileri tasfiye ederek Köy-Der'i "oportünizmin çiftliğine dönüştürme komplosunu yürütme kurulu" oluşturdular.

Toplantıda tasfiyeci anlayışa karşı Leninciler "siyasal görüş farklılıklarından dolayı tasfiyeciliğe gitmek, Köy-Der örgütlenmesinin amacına ve ilkelerine terstir" görüşünü savundular. Ama oportünizmin temel niteliği ilkesiz, gurupçu tekkeci anlayıştır. "Ya benim olacak, ya batacak" mantığı Köy-Der'de işledi. Yürütme kurulundaki Leninciler "yetkilerini kötüye kullandıkları" gerekçesiyle görevden alındılar. Oportünistlere göre Köy-Der yöneticilerinin Leninizmi savunması, yetkiyi kötüye kullanmaktır.

Toplantı sonunda Leninciler ayrılır ayrılmaz, oportünistler hemen kapı kilitlerini değiştirdiler. Köy-Der yönetim kurulu üyesi olan Leninciler gittiklerinde kapı kilidi değiştirildiği için içeri giremediler. Sonra sorduklarında açık yanıt alamadılar. Ardından oportünistler 3-4 gün içinde Köy-Der'i birkaç yardımcıyla, bilumum Der'lerin bulunduğu binaya taşıdılar. Örgütü, "muhkem" bir yere hapsettiler.

Köy emekçilerinin demokratik örgütü Ege Köy-Der'den Lenincileri koparamayacaksınız. Yangından mal kaçırır gibi örgüt yöneticilerinden, kadrolardan, tabandan örgüt merkezini oportünist kuşatma altına alıp kapısına kilit vurdunuz. Ama köyleri ve köy emekçilerini odalara kapatıp hapsedemezsiniz. Tekellere, emperyalizme, faşizme, şovenizme karşı köy emekçilerinin demokratik savaşımını dar gurupçu, tekkeci, çiftlikçi anlayışınıza boğdurmayacağız.

Köy emekçilerinin, yığınsal demokratik örgütü Ege Köy-Der'e can veren, militanca köy köy bu savaşımı örgütleyen Lenincileri ayak oyunlarıyla, komploculukla, kabadayılık gösterileriyle uzaklaştırmaya ne oportünizmin, ne de burjuvazinin gücü yetmeyecek. Devrime herşeyiyle bağlı kadrolar kuru gürültüye pabuç bırakmaz. Bırakmayacaklar da. Can kaygusu olanların devrim savaşında yeri yoktur.

Köy-Der'den
bir Leninci

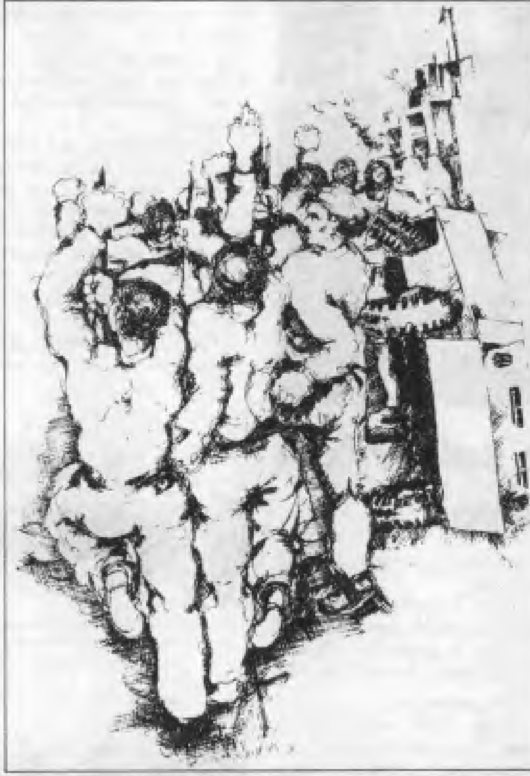
Gerçekler devrimcidir

İzmir ayaklanması bazı ilkesel gerçekleri yalın bir biçimde pratik olarak sergiledi. Devletin sınıf niteliği, ulusal değerler denen şeylerin sınıfsal damgası hep açığa çıktı.

Olaylar boyunca burjuva basını devlet şu fabrikaya girdi, devlet hareket halindedir gibi haber manşetleri çekti. Örneğin *Tercüman* 15 şubatta "devlet Tariş'e girdi" diye yazıyor. Açıkça ortaya koyuyor ki, bir yanda işçi sınıfı ve halkımız öte yanda devlet olarak örgütlenmiş burjuvazi, bu örgütlenmenin başını tutan tekelci burjuvazi vardır. Sınıf savaşları keskinleştikçe bu saflaşma da netleşiyor. Sınıflar üstü bir Türkiye devletinin söz konusu olmadığı pratikte kanıtlanıyor.

Bunun açığa çıkmasına karşı burjuvazi kendince önlem alıyor. Devletin sırıtan kimliğini sınıf karakterini gizlemek istiyor. Bunun için özellikle milliyetçilik körüklemeye çalışıyor. Birlikler Tariş'e girince Türk bayrağı çekmişler, İstiklal Marşı söylemişler. Tariş'de savaşan işçiler de bu ülkenin vatandaşıdırlar. Ama burjuva devletinin silahlı güçleri işçi sınıfına, emekçiye karşı Türk bayrağı çekiyor, İstiklal Marşı söylüyor. Burjuvazi bunu milliyetçiliği körükleyerek devletin özünü gizlemek için yapıyor. Ama olgunlaşan devrimci durum koşullarında bu da ters tepiyor. Bu kez bayrağın ve İstiklal Marşının sınıfsal damgası da açığa çıkmış oluyor.

Burjuvazi, polisin ve ordunun kendi sınıfının bekçisi olduğunu da saklamaya çalışıyor. Burjuva basınında bir süredir ordunun yıpranmaması gerektiği vurgulanıyor. Sıkıyönetimin orduyu yıprattığından korkuluyor. Bu nedenle sivil sıkıyönetim yolları aranıyor. Evren, "kan dökmek istemiyoruz" diyor. Bununla demek istiyor ki biz orduyu halkın üstüne sürdükçe hem halk hem ordunun asker tabanı, ordunun gerçek amacını, özünü anlamaya başlıyor. Gerçekten de son olaylarda öncelikle polisi kullanmaya çalıştılar.



Ordunun yıpranması konusunu Nazlı Ilıcak açıkça yazdı. Geçenlerde Genel Kurmay'da yapılan bir toplantıya verilen raporu *Hürriyet* açıkladı. Bu raporda, "silahlı kuvvetlerin...içeyönelik faaliyetlerde yıpratılmaması esas alınmalıdır" deniyor. Yani burjuvazi hem halktan, hem ordu tabanından korkuyor. Ordunun ulusal güvenliğin değil burjuvazinin sınıfsal güvenliğinin bir bekçisi olduğunun açığa çıkmaması için çabalıyor.

Son barikat savaşlarında halkın direnme gücü erleri çok etkiledi. Bazı anlarda, örneğin Çimentepe' de erlerde kararsızlık baş gösterdi. Özellikle "jandarma biz sosyalistiz" marşı erleri yer yer etkiledi. Ben kime hizmet ediyorum, neden emekçi kardeşime ateş ediyorum dedirtti. Buna karşı burjuvazi temeli olmayan sahte bir moral yaratmak için askeri tatbikatların yoğun propagandasını yapıyor. Askeri kandırmak için silahlı kuvvetlerde yan ödemeler arttırılıyor. Bizim yapacağımız, bir yandan saldırgan ordu birliklerine karşı kararlı savaşımı sürdürürken, aynı zamanda askeri yanımıza çağırmaktır. İran'da yığınların dev ve silahlı gücü karşısında ordunun nasıl hızla bölündüğünü unutmayalım.

Oportünistler jandarma ve polisi aklıyorlar

Tariş işçileri yiğitce direndiler. Kapılar kaynaklandı. Kapılara elektirik verilerek, polise jandarmaya karşı göğüs göğüse savaşıldı. Tariş işçileri fabrikayı militanca korudular ve savaştılar.

Hayat acımasız. Yalancının mumuna yatsıya kadar bile yanma hakkı tanımıyor. İşçi sınıfımız, oportünistlerin liberal burjuvazinin arkasına takılma konusundaki gayretini, barikatlara çıkarak yanıtladı. Hatta fabrikalardaki barikatlara semtlerdeki barikatlar da eklendi. Tariş işçilerinin barikata çıkıp savaşmalarına Çiğli semtindeki emekçiler de barikata çıkarak destek verdi. Bir gün sonra ise yaklaşık üç bin Ege Üniversitesi öğrencisi İzmir Ankara asfaltını kapayarak Tariş işçilerinin savaşımını destekledi, barikata çıktı. Polisle saatlerce savaştı. Devrimci durum devrimci eylem ister ilkesi canlı bir şekilde hayata geçti.

Olayları burjuva gazeteleri büyük bir korku içinde verdi. Yaklaşık birinci sayfanın tümünü, işçilerin ve öğrencilerin barikata çıkmalarına ayırdı. Kafasından kurşun almış bir askeri basarak ve acındırarak, ayrıca polisin "başarısı"nı televizyonda boy boy göstererek, tekelci sermayenin idare etmekteki güçsüzlüğünü örtmeye çalıştı. Bu, burjuvazinin sınıfsal görevidir. Erkini korumak için savaşımın her aracını sonuna kadar kullanacaktır. Bizim esas sözünü etmek istediğimiz kraldan çok kralcılar, yani oportünistler ve yayın organları *Politika* gazetesinin bu konudaki tavrı:

Bir gün sonraki (23/1/1980) *Politika* gazetesi işçilerin barikata çıkmalarını, polisi aklayarak tekelci sermayenin yanında saf tutarak verdi. İşçilerin polis ve jandarma ile göğüs göğüse çarpışmasını görmek istemedi, geçiştirdi. En önemli olayı *Politika* gazetesi sol köşede ince bir yazı karakteriyle verirken, büyük başlıkla: "Demokrasi güçleri CHP sol kanadına yanınızdayız dedi" diye yazdı. Buram buram liberal burjuva kuyrukçuluğunu ve menşevik tavırlarını canlı bir şekilde sergilediler. Tariş olaylarına ilişkin yazı başlığında oportünizm daha net gözlendi. "Jandarma ve polis Tariş işçilerine saldırtıldı". Vah vah yazık oldu polise.

Jandarma ve polis nedir? Egemen sınıfların oluşturduğu ve geliştirdiği vurucu güçler değil midir?

Ayrıca bu olgu devrimci durum yaşayan ülkemizde daha da büyük önem taşıyor. İşbirlikçi tekelci sermaye gerek polisi gerekse orduyu devrimci duruma göre örgütlüyor. Polis ve ordudaki sicilli faşistleri, öldürülen işçi ve gençlerin vücudundan çıkan kurşunların polis kurşunu olduğunu Türkiye'de sağır sultan bile duydu. Faşistlerin askeri ceza evlerinden ellerini sallaya sallaya çıkmasını da kimse unutmadı. Son hal yasaları, polise geniş yetki verilmesi, çeşitli güvencelerin sağlanması burjuvazinin devrimci durumun yükselmesinden duyduğu korkudandır. Herhalde Tariş işçilerine önde Karter, arkasında Vehbi Koç, arkasında Sabancı, onun arkasında da Demirel'den oluşan yıldırım ekipler saldırmayacaktı.

Tariş işçilerine jandarma ve polisin saldırısı, doğrudan burjuvazinin saldırısıdır. Jandarmanın, ordunun, polisin işi budur. Bu gerçeği oportünistler ne kadar küllemeye çalışırlarsa çalışsınlar, işçiler yaşadıkları olaylardan öğreniyorlar. Öğrendikçe oportünizmi de tanıyorlar.

S.M. Turgutlu-Manisa

Devrim savaşımında kadın işçiler

İzmir ayaklanması bir gerçeği gösterdi. İşçi emekçi kadınlar devrimci savaşlarda aktif, onurlu yerlerini alıyorlar.

Burjuvazinin yarattığı pahalılığın yokluğun en ağır yükünü işçi emekçi kadın çekiyor. En küçük gereksinimler için yarı gününü kuyruklarda bekleyerek geçiriyor. Azıcık bir gelirle iki yakayı bir araya getirebilmek, çoluk-çocuğu, ailesini besleyebilmek için evde üstün bir örgütçülük yeteneği gösteriyor. Çocuğunun sütüne, evinin etine, kadın olarak taşıdığı çifte yükün toplumsal çözümüne giden yolun devrimden geçtiğini her geçen gün daha iyi görüyor.

İşçi emekçi kadın bunca çile çekerken Maliye Bakanı İsmet Sezgin utanmadan ev kadınlarını tasarruf yapmaya çağırıyor. Bu burjuvalar kendi lüks masraflarından tasarruf yapsınlar. İşçi emekçi kadının bugün yapacağı tek tasarruf vardır. O da pasif durmaktan tasarruftur. ▪



Belgilerimizi yükselttik

26.1.1980 cumartesi günü İzmir'de DİSK'in düzenlediği demokrasi miting ve yürüyüşü yığınsal ve coşkulu oldu. Eylemde oportünistler "Faşizme geçit yok!" belgisini yine attılar. Oysa birkaç gün önce kendileri bu belginin zamanının geçtiğini söylüyorlardı.

Oportünistler 19.1.1980 cumartesi günü yapılan miting için: "*İşçinin Sesi* belgi veya pankart açsaydı, hem biz hem de polis gerekli önlemleri almıştık" dediler. 26 ocakta biz belgilerimizi yükselttik. Belgilerimizi atınca kurdeşen oldular. Ama hiçbir şey yapamadılar.

Yürüyüşte Tekstil, Gıda-İş, Gençlik kesimi "Faşizmi ininde geberteceğiz!", "Kürt ulusuna ayrılma hakkı!", "Kahrolsun sömürgecilik!" belgilerini yükseltti. BMC ve Karabağlar işçileri Konak alanında "Kahrolsun sömürgecilik!" belgisini atarken menşevikler engelleme girişiminde bulundu. Ama sökmedi. Aynı şekilde Cumhuriyet alanında İGD'li oportünistler BMC işçilerini kordon altına almaya çalıştılar. Ancak BMC işçileri kordonu yırttı.

İGD yolumuz işçi sınıfının yoludur diye çıkmıştır. Şimdi İGD yöneticileri işçi sınıfının yolunu kesmeye çalışıyor.

Kızıl Ulak
BMC İşçi Muhabir Gurubu





Oportünistlerin saldırıları kendilerini vuruyor

Leninci-Bolşevik hattın günden güne güçlenmesi, yaygınlaşması oportünistleri çileden çıkarıyor. Lenincilere karşı saldırıları artıyor. Ve bu saldırılar her geçen gün devrimci ahlaka sığmayan boyutlar alıyor. Örneğin kız arkadaşlara saldırılıyor, ağıza alınmayacak küfürler ediliyor.

Bu pisliklerin sonuncusunu 26 ocak mitinginde yaşadık. Mitinge Leninci-Bolşevik hat olarak ayrı flama açarak katıldık. Bizim bu hareketimiz oportünistleri çileden çıkardı. Çünkü oportünistler tabanın bize yaklaşmasını önlemek için bizleri 3-5 kişiyi aşmayan "goşistler" olarak tanıtmaya çalışıyorlar. Yürüyüşteki disiplinimiz, kararlılığımız oportünistleri korkuttu. Toplanma alanında bir kız arkadaşa saldırdılar.

Yürüyüş boyunca bolşevikler disiplinli bir şekilde hareket ettiler. Kendi öz belgilerimiz çınladı. Miting alanında da aynı şekilde.

Değerli yoldaşlar,

22 ocak 1980 tarihli *İşçinin Sesi*'inde "okurlarımız yazıyor" köşesinde yayınladığınız "eleştiri" başlıklı yazıda açıkça görüldüğü gibi oportünistlerde devrimci ahlak diye birşey kalmadı.

Bizler bolşevik inancımız adına andiçiyoruz ki oportünizmi yeneceğiz!

Faşizmi ininde geberteceğiz!

K.K.
Turgutlu, Manisa

Londra'da protesto: Tariş'e uzanan elleri kıracağız

İngiltere'de çalışan emekçiler, ilericiler, burjuvazinin Tariş'e saldırısını duyar duymaz Tariş'te panzerlere, tanklara karşı direnen işçileri desteklemek ve burjuvaziyi lanetlemek için bir dizi eylem düzenlediler.



İzmir ayaklanmasını duyurmak için fabrikalar, okullar, kahveler, pazarlar dolaşıldı. Yurt çapında yükselen başkaldırı duyuruldu.

Türkiye'de Demokratik Hakları Savunma Komitesi 15 şubat günü Türkiye Büyükelçisinin evinin önünde bir gösteri düzenledi. Tariş saldırısına karşı gösteri İngiliz kamuoyunun geniş ilgisini çekti. Gösteriyi basın mensupları da izledi.

18 şubat pazartesi günü de İngiltere Türkiyeli İlericiler Birliği Büyükelçilik önünde bir protesto gösterisi düzenledi.

Her iki gösteride de "Tariş'e uzanan eli kıranz!", "barikat savaşına!", "yaşasın ileri demokratik halk devrimi!", "faşizmi ininde geberteceğiz!" belgileri haykırıldı.

İTİB'in düzenlediği gösteriye Londra'da çalışan işçiler yoğun olarak katıldılar. Tariş'te barikatlarda çarpışan yoldaşlarına dayanışmalarını gösterdiler. Öğrenciler İngiltere'nin dört bir yanından flamalarıyla gelerek Tariş işçilerine yapılan saldırıyı protesto ettiler. Ayrıca Britanya Komünist Partisi, Avrupa'daki Kürt örgütleri temsilcileri ve İngiltere'li ilericiler de gösteriye katıldılar.

Protesto mektubunun Büyükelçiliğe verilmesinden sonra yapılan konuşmada "savaşımın burada bitmediği, tekelci kapitalizmin yıkılıp, ileri demokratik halk devriminin utkusuna kadar sürdürüleceği" belirtildi. Ardından göstericiler savaşıma olan azimleri ve burjuvaziye karşı tüm kinleri ile devrim andı içerek, marşlar söyleyerek dağıldılar.